

[Erik B. Smith]

en acceptabel behandlingsform for at hjælpe narkomaner.

Diskussionen er formentlig opstået som følge af sundhedsstyrelsens noget sene fratagen af læge Hjortø's ret til at ordinere § 5-medicin, i november 1978, hvorefter Københavns kommune måtte oprette 3 midlertidige kontaktcentre for at hjælpe hr. Hjortø's patienter. Det er nok værd at understrege, at kontaktcentrene var bemanded med læger og socialpædagoger og havde til opgave at vurdere hver enkelt patients situation og medvirke til at finde det rigtige behandlingstilbud for den pågældende. Behandlingstilbuddene blev styret i nær sammenhæng med det bestående behandlingssystem, og de tilsigtede at udsluse patienterne på samme måde som gældende for andre i indsatsen mod stofmisbrug.

Når jeg vender mig imod metadonvedligeholdelse, er det bl.a., fordi jeg finder, at den særlige »behandlingsform« lægger et slør over årsagerne til stofmisbrug, fratager den enkelte stofmisbruger motivationen til at blive stoffri og endelig forøger risikoen for, at metadon ledes ud på det illegale marked. Metadonbehandling er ét element i den samlede behandling, der må tilbydes alle stofmisbrugere under nedtrapning med støtte fra lægeligt, socialt og pædagogisk hold.

I behandlingsarbejdet for at hjælpe stofmisbrugere er det nødvendigt at understrege, at der må en meget stærk personlig motivation hos den enkelte misbruger til, for at behandlingen kan ende positivt, ligesom stofmisbrugeren må fjernes fra sit miljø og opholde sig på et sted, hvor der kan foregå en egentlig socialisering, herunder en erhvervs-mæssig genoptræning. Når denne fase er afsluttet positivt, skal de pågældende sluses ind i det bestående samfund, men det vil fortsat være nødvendigt at yde støtte og rådgivning til den enkelte i en meget lang periode, indtil en egentlig resocialisering har fundet sted.

Det er min opfattelse, at der i København og på Frederiksberg samt i amtskommunerne ydes en meget betydningsfuld indsats netop på dette område.

Behandlingsarbejdet for at hjælpe narkomaner over i en mere menneskelig tilværelse går gennem flere faser fra tilbud om hjælp til afgiftning til egentlig behandling og en efterfølgende støtte og vejledning ved udslusning i samfundet.

Det offentlige må til stadighed være opmærksomt på den nyeste udvikling inden for bekæmpelse af stofmisbrug og her have interessen rettet mod de lande, hvor stofmisbruget har et omfang, der overstiger det, vi kender i Danmark. Når man er bekendt med en behandlingsform som encounterterapi, konfrontationsterapi, der anvendes i såvel Holland som England og USA, kan det nok overraske, at denne behandlingsform, der ganske vist forekommer meget ubehagelig, men dog viser enestående resultater, ikke tages i anvendelse her i landet, fordi faggrupperne finder, at de bør tage afstand fra denne behandling. Det er min opfattelse, at man må stimulere de enkelte faggrupper på dette område til at drøfte nye behandlingsformer, netop med henblik på at yde større støtte til denne meget udsatte gruppe, som stofmisbrugerne udgør.

Som en afslutning på dette indlæg må den socialdemokratiske gruppe konstatere, at udviklingen på narkotikamisbrugsområdet ikke har været særlig gunstig. Det er ikke lykkedes at holde narkotika ude fra det danske marked. I 1978 kom heroinen ind, således at dette stof i dag er det dominerende blandt narkomaner. Det er ikke lykkedes at opspore og ødelægge den narkotikaorganisation, der står bag forsyningen med narkotika i Danmark. Det var ønskeligt, om de kommunale myndigheder opprioriterede forebyggende og opsøgende arbejde, især blandt potentielle unge stofmisbrugere, og det vil være hensigtsmæssigt, om reglerne om fjernelse af børn fra mødre, der er narkotikamisbrugere, i højere grad end hidtil finder anvendelse.

Uanset denne kritiske holdning må det erkendes, at man står over for problemer, intet land hidtil har været i stand til at løse, højst begrænse, og vi må medgive myndighederne, at den indsats, de indtil nu har ydet, har været af en sådan karakter, at vi kan konstatere, at narkotikaproblemerne i al fald ikke er blevet større, siden folketinget sidst havde debat om dette spørgsmål.

Mette Madsen (V):

Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen. Det var nyttigt at få et billede af udviklingen efter choket i 1965, da velfærdslandet Danmark pludselig konfronteredes med dette uhyggelige problem.